

som det ærede Medlem synes at kunne, naar Talen er om en Ordning af aandelige Anliggender. Jeg ved ikke, hvad det var i mine Udtalelser, det ærede Medlem ikke forstod, og beklager, at han ikke nærmere fremførte, hvad det var, han ikke forstod. Derimod kom det ærede Medlem jo igen med en meget energisk Henstilling til den højtærede Kirkeminister om at ordne Forholdet paa denne eller hin bestemte Maade. Deri er jeg altsaa uenig med det ærede Medlem. Jeg vil ikke rette nogen Henstilling til Kirkeministeren om, hvordan han skal ordne den foreliggende Sag. For den vedkommer ikke Rigsdagen, saaledes som den foreligger i Øjeblikket.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Vesterager har Ordet for en kort Bemærkning.

Vesterager: Jeg synes, det uklare i det ærede Medlems Udtalelser var dette, at Ryslinge Valgmenighed jo havde Frihed til at indrette sig paa en hel Mængde Punkter, som den vilde, men saa kom dette med Magtmidlerne, man vilde bruge, og der synes jeg, at vi har jo da Frihed til at indrette Frimenigheder i vort Land. Vi staar overfor den mest udstrakte Frihed i den Retning. Hvis det er en virkelig Samvittighedssag for en Mand at faa Lov til at døbe efter dette Ritual, kan han faa Lov til det, den Dag han indretter en Frimenighed, og jeg giver nu ikke saa forfærdelig meget for denne Trang til en bestemt Ordning, naar man ogsaa godt kan indrette sig paa anden Maade, bare for at blive indenfor Folkekirkens Rammer. Der bliver talt saa meget om Martyrium. Jeg tror nu, det bliver i høj Grad overdrevet. Jeg tror ikke, det er stort andet end et titulært Martyrium, og det giver jeg ikke meget for. Der er Mennesker, som er under Martyrforhold, og dem følger jeg med stor Interesse og har i høj Grad Medlidenhed med, men titulære Martyrier synes jeg ikke, man skal eftertrægte. Vi har i Virkeligheden ikke noget Magtmiddel til at forhindre Menigheden i at gennemføre sit Ønske. Hvis man føler det som en Samvittighedssag, maa man, naar man har ordnet alt det andet, kunne ordne det med.

Pinstrup: Den Tilhører, som har fulgt Forhandlingerne her paa Rigsdagen i de nærmest foregaaende Aar og ogsaa følger dem i Aar, vil have al Grund til at udbryde: Ak, hvor forandret! Hvor er Bulderet, hvor er Braget, hvor er Panser-

bilerne, Rangeringerne og alle de Dagsordener, der blev stillet i Fjor eller de foregaaende Aar Gang efter Gang for at vælte Regeringen? Hvor er de henne alle sammen, dem mærker man slet ikke noget til. Det er en rolig og værdig Tone, der præger Forhandlingerne her i Aar, og hvorfor? Naturligvis fordi, som man siger, Bøtten er vendt, der er kommet en ny Opposition, og det er jo, som bekendt, Oppositionen, der angiver Tonen. Der er kommet en Opposition uden voldsomme Gebærder, men forhaabentlig, vil jeg dog mene, fra Venstres Side en fast og bestemt Opposition, der vil gaa sine egne Veje og tage sin egen Stilling.

Det er jo en hel Hofmandstone, Socialdemokraterne har anslaaet i Aar, hvad enten de staar op eller sidder ned. Sagen er den, at Ansvar er over dem, og at de store Løfter, som er givet, kræver i nogen Maade Opfyldelse. Hvor sødt er det f. Eks. ikke i Aar at høre saadanne Toner, som f. Eks. det ærede Medlem Hr. Andreasen anslog i sin Tale! Jeg maa maaske med Formandens Tilladelse citere et Par Linier. Han siger saaledes Sp. 573: „Jeg vil gerne sige, at vi har al Grund til, naar vi efter Valgdagens Kampe og Tummel samles herinde, at lægge Sværd og Spyd til Side, som der ikke er Brug for her“. Det er en fuldkommen ny Tale. Jeg har ikke tidligere oplevet, at den socialdemokratiske Opposition nogen Sinde har lagt Spyd og Sværd til Side, tværtimod, den har brugt dem af al Evne og somme Tider endogsaa over Evne. Det lød næsten, som om det ærede Medlem var kommet lige fra en Fredskonference eller fra Forbundsforsamlingen nede i Genève. Nu er det ikke Kampgny, Socialdemokraterne ønsker, ganske modsat tidligere Aar.

Det ærede Medlem Hr. Andreasen giver Forklaringen bagefter ved at sige: „Det er, naar vi staar ude paa Tribunerne, at vi mener, at vi maa overbyde hinanden med Hensyn til, hvad vi vil gøre til Lykke og Velsignelse for Folket, og dér er der ingen Grænse for, hvad der bydes paa, der stilles nu de utroligste Interpellationer, og den konservative, Venstre-, radikale eller socialdemokratiske Kandidat, der kan svare mest imødekommende, er den bedste, og ham — siger Vælgerne — giver vi vore Stemmer“. Det er i Virkeligheden en Selvkaraktistik af Socialdemokraterne af høj Rang, thi der er, som bekendt, ingen, der paa Vælgermøderne eller herinde — saadan har det da været før — kan overbyde Socialdemokraterne med Hensyn til Løfter til Vælgerne, der er ingen, der kan servere saa